

Påskedagsprædiken Sct. Nicolai Kirke

Han er prins, nr. to i søskendeflokken, i England i begyndelsen af sidste århundrede, gift og far til prinsesserne Elizabeth og Margareth. Og han stammer noget så forfærdeligt. Han har prøvet alverdens behandlinger - indtil hans hustru opsøger en talepædagog. Lionel hedder talepædagogen, der ikke har papir på sin kunnen. Alt hvad Lionel ved, har han lært af erfaring. Og hans erfaring med blandt andet traumatiserede soldater fra 1. verdenskrig siger ham, at meget stammen kan helbredes, så længe behandlingen foregår i trygge rammer, hvor der er tillid og ligeværdighed. Så prins Albert ændrer hos Lionel navn til Bertie, det kælenavn, som kun hans kongelige familie bruger. Det insisterer taleterapeuten Lionel på. Han kan kun hjælpe mennesker, når der er tillid og ligeværdighed imellem patienten og ham selv, behandleren.

Det er historien om Englands senere Kong George den 6., Dronning Elisabeths far. Om hans voldsomme talehandicap – og om hvordan prinsens stemme bliver leget, samtalen, lyttet, grinet og bandet frem. Historien blev filmatiseret i 2010 – Kongens store tale – og vandt adskillige Oscars. "Jeg har også en stemme!", råber prinsen vredt og fortvivlet til Lionel, som han for øvrigt flere gange fyrer, og genansætter. "Jeg har også en stemme!"

Og det er netop talepædagogens Lionels enkle syn, at ethvert menneske har en stemme og brug for at blive hørt. Og kan man ikke tale rent, stammer man som prinsen Bertie, så kan det være, fordi man trænger til at få talt ud, fyret nogle bandeord af, sat ord på noget, der ellers vil blive ved med at blokere for ordene og forkrøble og invalidere ens liv.

Der er med andre ord, mange budskaber, som af gode grunde skal ud. Vi har alle en stemme – vi har alle brug for, at nogen lytter til os. Den del af vores liv har vi mulighed for at tage alvorligt nu, hvor vi lever isolerede. Give os selv og hinanden tid til at tale, bruge tid på at lytte. Sætte vores stemmer i spil.

Over hele jorden helt fra New Zealand til Grønland, fra Sydafrika til Canada lyder i dag, påskedag, mange forskellige stemmer. Over hele jorden løfter stemmer sig her i foråret til råbet: Kristus er opstanden – og der svares – Ja, han er sandelig opstanden! Vi hører det glade budskab, at Jesus er opstået fra de døde, og vi svarer gennem bøn og sang ja - Krist stod op af døde.

Vi forkynder, at der er mening under, over – bag det hele – Guds kærligheds sejr i Kristus over død, ondskab og skyld – en begivenhed som du og jeg har del i – ja ikke bare en begivenhed – det er større end det, for vi har del i et kærlighedsfællesskab af Far-Søn-Ånd.

Det skal fejres – og det bliver det også i år verden over. Skulle vi ta' nogle påskefejring fra andre dele af verden til os, så kunne det være påskelatteren fra den ortodokse kirke. Her er det nogle steder skik at samles i kirkerne tidligt påskemorgen og begynde at le, hjerteligt, dybt og befriende. De ortodokse ler ganske enkelt ad døden og Satan, der er blevet snydt, fordi Guds søn gik under i lidelsen og døden og gik til Helvede, hvor alt og alle er forladt af Gud, og dér overvandt han døden og Satans magt og har befriet alle mennesker fra frygt for død og helvede – det er vel nok værd at glædes over og at le af.

Husk at more jer i dag – rundt omkring, hvor I nu er. Glæd jer – fordi det er påskedag. Og har I svært ved for tiden at få smilet frem, så prøv at fremtvinge det denne ene dag. I dag er det glædens dag. Påskelatteren udspringer af erkendelsen af, at Kristus er opstanden – ja, han er sandelig opstanden!

I filmen "Kongens store tale" er der et miks af humor og alvor. Da prins Bertie begynder sin behandling, må han rulle rundt på gulvet for at træne balance – vel de to hjernehalvdeles samspil - lave gymnastikøvelser for at styrke sine mavemusklere, lære at slappe af i kæber og skuldre – og ikke mindst føre samtaler om sin barndom. Dér, mener Lionel, at grunden til Berties stammen ligger.

Og så med et er Bertie ikke længere prins men konge. Det sker midt 1930'erne, før Hitlers grufuldheder og onde hensigter bliver så åbenlyse, at England i 1939 må gå ind i krigen mod ham. Prins Bertie er ikke ældst og bliver derfor helt uventet kronet, da hans ældre bror efter kort tid på tronen abdicerer.

Bertie skifter navn til George den 6. Nu skal han holde de taler, som er nødvendige i krigsårene. Der er radio og tv på – og han har indtil da kun haft nederlag på nederlag pga. sin stammen.

Men han får hjælp af sin ven talepædagogen Lionel. Hjælp til at komme igennem kroningen uden at være til grin. Hjælp til at holde sin første store tale til det engelske folk den dag, hvor krigen bryder ud. Kongens store tale. Og Lionel bistår ham resten af hans dage og forbliver en nær ven. Filmen bygger som sagt på den sande historie om kong George den 6.' Liv – han som var far til den nulevende Dronning Elisabeth.

At få stemme, høre sig selv sige det, man mener, og tilmed blive lyttet rigtigt til – er at finde vej i livet, hvor alle veje måske først syntes lukkede, hvor man måske endda oplevede sig selv som et fjols, men så med et er man med til at bane vej for mod og håb til mange andre.

Det er nært beslægtet med den stemme, stemning – om man vil stemthed – den kærligheds ånd, vi med evangeliet har del i. Og nogle gange må der en god portion humor, tillid og fysisk eller mental træning til, for at det kan blive påske i dit og mit liv. Måske skal vi indtil flere gange fundere over Grundtvigs udsagn – at *”Ordet skaber, hvad det nævner”* - og hvilken betydning det har for os hver især.

Da de to kvinder, Maria Magdalene og den anden Maria, kommer til den tomme grav og møder englen med påskebudskabet, da får de til opgave at gå derfra og holde deres kongelige tale. Vi kan takke de kvinder, som havde mod til at bryde den tids normer og love, for det vi i dag ved om opstandelsen. Ifølge jødisk lov, så havde deres stemme jo ingen gyldighed, men de tog bladet fra munden og talte alligevel.

Så evangeliet har kraft og mod til fra første færd at vende op og ned på tingene. Det kristne budskab blev født – ikke i fornemme gemakker inde på kejser paladset – men i en stald af fattige forældre, og det blev bragt ud i verden, som en stemme om altid, uanset hvordan verden arter sig, at se muligheder for forandring fra skidt til godt, altid at kunne bringe tilgivelse og omsorg i spil.

Kvinderne ved graven gik derfra en erfaring fundamentalt rigere på, hvordan frygt og glæde er blandet sammen i vores liv. De havde dog brug for at høre det igen. Først hørte de det fra en engel – og senere mødte de Kristus, som gentog, at de ikke skal være bange men glæde sig og være frimodige.

Det er ikke sikkert, at det kristne evangelium når igennem til os, når vi er tyngede af bekymringer for vores kære, for hvordan det vil gå verden under denne pandemi – eller når vi fordyber os i større filosofiske og teologiske tanker over opstandelsen.

Det kristne evangelium bliver til virkelighed for os, når Jesus Kristus, den opstandne, søger sit hjem hos os. Kristen opstandelse i dit og mit liv er beslægtet med livserfaring – som Lionel siger det til sin ven og konge – om sig selv og sit menneskesyn

”jeg har ingen eksamenspapirer, men jeg ved af erfaring, at det er sådan det er.”

På samme måde, så er det opstandelse for os, når vi får tillid til, at det er Guds stemme, der lyder til os igen og igen i vores liv, og at det er den stemme, der i dag bringer påskebudskabet til vores hjem. Amen.